

проведеного аналізу, здійснює перші науково-обґрунтовані рекомендації відносно вирішення проблем, зокрема, наприклад, енергетичної або продовольчої безпеки країни.

Важливим є вміння студентів науково-обґрунтовано визначати основні напрямки стратегічного соціально-економічного розвитку України та її регіонів, їх ефективну галузеву структуру господарства, здатну формувати самодостатню економіку для створення необхідної кількості робочих місць, наповнення фінансами місцевого бюджету та пенсійного фонду.

Незважаючи на молодість і відсутність досвіду, багато студентів, маючи інтелект і відповідні знання, доступ до інформації уже на першому курсі здатні правильно науково обґрунтувати багаточисленні соціально-економічні проблеми розвитку регіонів України та мають своє бачення їх вирішення.

Результати своїх наукових досліджень і вміння науково мислити студенти показують на студентських наукових конференціях, які щорічно проводяться у ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана».

Крилова В.Г., ст.викладач
кафедри іноземних мов
факультету управління персоналом та маркетингу

САМОСТІЙНА РОБОТА СТУДЕНТІВ — ЖИТТЄЗДАТНА СИСТЕМА БЕЗПЕРЕРВНОГО НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ

Вступ України до європейського простору актуалізує проблему підвищення якості освіти у ВНЗ. Умови сьогодення вимагають, щоб сучасний спеціаліст був здатний у безперервному ритмі життя розвивати свої знання, уміння та навички, оновлювати їх, і, завдячуючи цьому, мав необхідні професійні та особисті якості, уміння та мотивацію вчитися упродовж всього життя. А для цього потрібен достатній рівень знань іноземних мов — як інструмент пізнання іноваційних процесів, які відбуваються у світі та формування комунікативної компетентності.

Для покращення якості освіти акцент діяльності викладача все більше і більше зміщується у бік активізації самостійної роботи студентів. Одна із основних задач викладача — навчити студента індивідуальної самостійної роботи, сформував методику роботи для розвитку різноманітних мовленнєвих вмінь при опануванні матеріалом. Педагоги та психологи відмічають, що самостійна робота активізує розумову діяльність, роблячи навчання більш результативним. Цю роботу має скерувати викладач. Він повинен активізувати самостійну роботу студентів, надати їй спрямованості, організованого та регулярного характеру. Треба знати і врахувати у навчально-виховній діяльності особливості розвитку у студентів мотивації роботи над мовою, розвитку здібностей і вольових якостей. Отже, дуже важливо створювати умови, при яких студенти «виходять назустріч знанням» бо те, що отримується у готовому вигляді, часто проходить повз їх свідомості і не осідає у пам'яті.

Крім того, викладач повинен ознайомити студентів з методами опанування знань, набуття навичок і вмінь з фонетики, лексики, граматики і синтаксису. Такі методи підвищують ефективність самостійної роботи, викликають інтерес до вивчення іноземної мови.

Самостійна робота студента активізує його, та ще має другу перевагу: вона носить індивідуалізований характер. Кожен студент використовує джерела інформації в залежності від своїх потреб та можливостей, він працює у своєму особистому темпі, щоб прийти до необхідного результату.

Для підвищення цих завдань і для більш глибокого засвоєння матеріалу потрібні такі умови і вдосконалення навчального процесу як здійснення упору на проведення самостійної роботи, підбір необхідної методики, удосконалення навчально-методичної документації.

Найбільш розповсюдженими напрямками можна назвати:

- читання книг, журналів, газет, ділових документів;
- перегляд відеофільмів, телевізійних передач на іноземній мові;
- спілкування з носіями мови при особистих контактах;
- написання ділових листів, факсів тощо;
- доступна перекладацька діяльність;
- робота у лінгафонному кабінеті, комп'ютерному класі, бібліотеці.

Пізнавальна діяльність студентів у процесі самостійної роботи розглядається як дидактичний засіб навчання, за допомогою якого викладач організовує діяльність студентів, як на заняттях, так і при виконанні домашніх завдань. При цьому навчання здійснюється під опосередкованим

керівництвом викладача, що створює сприятливі умови для самостійних розумових операцій і дає змогу працювати індивідуально.

Завдяки цьому, самостійна робота активізує мислення студента, передбачає її аналіз, синтез; допомагає свідомому засвоєнню знань.

Кудирко О.В., асистент
кафедри маркетингу

ВОРКШОП: СУТНІСТЬ І МЕТОДИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ НА ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТТЯХ СТУДЕНТІВ ВНЗ

У сучасних освітніх і навчальних процесах дедалі більшої популярності набувають активні форми навчання, у яких акцент переноситься на ефективну взаємодію учасників. Основними серед таких форм виступають тренінги, ділові ігри, майстер класи, відкриті дискусії, форуми та ін. Такі методи користуються виправданою популярністю та широко використовуються навчальними закладами, оскільки вони забезпечують масштабний обмін досвідом між практикою і теорією, дають можливість навчання на реальних прикладах, можливість проявити отримані знання на практиці та зарекомендувати себе як фахівця у майбутньому.

Сьогодні серед вже знайомих та апробованих інструментів з'являються і нові методи активного навчання. Саме таким є воркшоп [англ. — Workshop — майстерня]. Визначаючи поняття воркшопу варто зазначити, що це форма інтенсивного навчального заходу, учасники якого навчаються, перш за все, завдяки власній активній роботі у групах [1; с. 13]. У сучасній практиці воркшоп часто асоціюють із поняттями майстер-клас або семінар, тобто івент-захід, у якому основний акцент ставиться на практичний аспект окремої проблеми та обмін інформації між учасниками.

Досвід навчальної діяльності вищих начальних закладів доводить, що підвищення ефективності підготовки майбутніх фахівців можливе за рахунок використання у роботі практичних занять з активною взаємодією студентів у ході практичних занять. Такою формою може виступати воркшоп, який проявляється по-перше, в отриманні динамічного знання; по-друге, самостійному формуванні студентами цілей заняття та основних положень, які повинні бути розглянуті та вивчені; по-третє, на заняттях у формі воркшоп студенти виступають на рівних правах із викладачем, у яких останній є координатором, а не керівником.

Використання воркшопу відмінне від інших форм активного навчання:

1. На відміну від тренінгового навчання, де основною метою є отримання знань студентами, воркшоп ставить за мету генерування нових знань та ідей з побудови навчального процесу самими студентами.

2. Порівняно з традиційними активними формами, де викладач відіграє основну роль як носій теоретичної бази, воркшоп передбачає колективний вклад кожного із учасників групи, а викладач виступає у якості посередника у роботі.

3. Більшість активних форм навчання передбачають навчання на прикладах. Воркшоп націлений на рішення проблемних та актуальних питань.

Використання воркшопу забезпечує підвищення компетентності окремих учасників групи за рахунок активної групової взаємодії кожного з учасників навчального процесу, а також досягнення синергетичного ефекту на заняттях за рахунок максимального внеску кожного з учасників воркшопу у робочий процес.

Особлива цінність воркшопу серед інших форм інтерактивного навчання полягає у тому, що він має досить високу ступінь залучення студента у роботу. Сьогодні це є вкрай важливим, оскільки ефективність навчального процесу є низькою в силу відсутності віддачі та зворотного зв'язку студентів, недостатньої мотивації студентів у навчанні. Натомість воркшоп дає можливість студентам на основі власної бази знань з відповідної дисципліни, створювати власні схеми навчання, нові проблемні та актуальні питання для глибшого розуміння та поглибленого навчання у рамках навчального процесу.

Література

1. Фопель К. Ефективний воркшоп. Динамічне навчання. — М.: Генезис, 2003. — 368 с.